

Nắng Lạnh

Nắng bữa nay nhiều hơn bữa qua...mà sao lạnh quá hỡi Trời xa? Sáng nhìn ra cửa, bao la nắng rồi chạy ra vườn...Lạnh khiếp nha!

Mở một bài thơ cho cái nắng, khép bầu áo chặt ngó quanh vườn: đêm qua không tuyết, không băng giá, cỏ đọng Trời ơi những giọt sương!

Cỏ đọng sương mù, ai đã khóc cho non nước Việt, Nước Non mình? Tôi đang trên Mỹ buồn, liên tưởng...rồi khóc âm thầm...như nín thính!

Thèm một bờ vai như của Má, của Cha, của bạn...gái hay trai để tôi trút cạn bầu tâm sự, lạnh quá ôi Trời...chẳng thấy ai!

Nhớ lắm bạn bè trong chiến cuộc...mở mồm là khói tỏa ngàn phương! Khép môi để kệ hai con mắt rơi những giọt đầy thêm đại dương...

Cũng nhớ cái thời tôi bỏ lính, bỏ rừng, bỏ núi, bỏ đồng xanh...làm người làm lụng như con thú, làm rất chậm rì để...tiến nhanh!

Mười lăm năm tới đời vong quốc, nắng lạnh sáng này lệ đóng băng...và chắc có ngày băng hóa kửa đốt cho tàn tạ cái chân thân?

Nắng ơi là nắng! Nắng mùa Đông...Nắng thổi ra hơi khói có vòng...là bánh nhân luân ông Phật vẽ, cũng hình ảnh Chúa rất hiền ngang?

*Nắng ơi là nắng!
Nắng mùa Đông
Nắng để vào thơ...
nắng-lạnh-lùng!*

Trần Vấn Lệ